

Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 17 липня 2007 року № 29 (193)

ВИШКІЛ

ЗМАГАТИМЕШ ДО ПОСИЛЕННЯ СИЛИ І СЛАВИ

Розпочався Всеукраїнський вишкіл імені Слави Стецько Конгресу Українських Націоналістів

15 липня поблизу села Луквиці Богородчанського району, що на Івано-Франківщині, розпочався щорічний Всеукраїнський вишкільний табір ім. Слави Стецько Конгресу Українських Націоналістів. Близько 150 молодих націоналістів з усіх областей України зібрались для того, щоб упродовж десяти днів (з 15 до 25 липня) загартовувати своє ідеологічне і фізичне виховання.

Відбулося урочисте відкриття вишколу. Молоді націоналісти виконали гімн українських націоналістів та підняли червоно-чорний та державний прапори. Присутних привітали Голова Всеукраїнського братства вояків ОУН-УПА Михайло Зеленчук та заступник голови Івано-Франківської ОДА, член Головного Проводу КУН Богдан Борович. Комендантом табору обрано голову молодіжної референтури Конгресу Василя Поповича.

У програмі табору – відбудувати повстанський бункер, який діяв у роки визвольних змагань, провести низку заходів з ідеологічного та фізичного вишколу молоді. Учасники вишколу також мають намір здійснити піший похід на Манявський скит в с. Маняву.

Прес-служба КУН

ЧАС ВИБОРУ

Українські націоналісти, патріоти, що сформували свій світогляд під впливом Шевченка, Донцова, Бандери та інших ідеологів націоналізму, з невимовним розчаруванням спостерігали за діями ліберальних політиків, котрих ми привели до влади в 2005-у, за їхньою капітуляцією і здачею влади в 2006-ому, і за їхніми перегонами "хто кого розведе" сьогодні.

Шпальти "Нації і Держави" є всеукраїнським форумом націоналістів, і де, як не тут, виказати крик душі.

Ми, націоналісти, не повинні боятися самостійних передвиборних кампаній, тим більше що існують політичні організації з близькою нам ідеологією. Я висловлюю не тільки свою думку: так мислять десятки моїх знайомих в усій Україні.

Помилкове рішення при виборі формату участі у парламентських перегонах, гадаю, відштовхне від Конгресу не тільки потенційних виборців, а й ідейних, досвідчених і рішучих патріотів.

Що ж таке лібералізм і чому націоналістам не по дорозі з лібералами?

Лібералізм є проектом світового панування фінансового інтернаціоналу, об'єднаного спільними інтересами примноження і збереження капіталів, що досягається застосуванням фінансово-олігархічних важелів у міжнародній і внутрішній політиці, дезінформації через ЗМІ цілих народів і планети в цілому, корумпованості і аморальності чиновників.

То чи потрібно наступати на ті самі граблі?!!

Вадим СОВА,
голова Білоцерківської МО КУН

ЧЕРНІГІВ

За ініціативи ОО КУН в Чернігові біля каменя "Борцям за волю України" відбувся святковий мітинг на честь 100-річчя з дня народження генерал-хорунжого УПА Романа Шухевича. Голова Чернігівської обласної організації КУН Валерій Рябченко в своїй промові, зокрема, наголосив на важливості Указу Президента України В. Ющенка "Про відзначення 100-річчя від дня народження Романа Шухевича". При цьому він висловив подив з приводу повного ігнорування місцевою владою цього Указу.

На зборах також виступили представники інших національно-демократичних партій та організацій, а також жителі міста. Урочисту панахиду відслужив протоієрей УПЦ КП отець Євген (Орда).

Після закінчення зборів учасники пройшли центральною алеєю міста, скандуючи гасла "ОУН-УПА – державне визнання", "Україні – українську владу", "Слава Роману Шухевичу – Слава Україні".

***

3 5 до 8 липня поблизу Чернігова проведено націоналістичний вишкільний табір, присвячений 100-річчю з дня народження командира УПА Романа Шухевича.

ВІДЛУННЯ

УКРАЇНА ВІДЗНАЧИЛА СТОЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ РОМАНА ШУХЕВИЧА

Завершуємо публікацію матеріалів про відзначення 100-річчя командувача УПА

Під час відзначення ювілею Романа Шухевича в Чернігові

Близько 20 юнаків та дівчат, які представляли молодіжну референтури Конгресу Українських Націоналістів, пройшли тут військово-спортивну підготовку, отримали політичний та ідеологічний вишколи. Дощова та вітряна погода не завадили проведенню табору, а ще більше загартували фізичний та моральний дух української молоді. Насичена програма дозволила молодим патріотам оволодіти знаннями рукопашного бою, елементарних правил виживання та поліпшити майстерність і вправність з кульової стрільби.

Було проведено також бесіди з проблем етичного виховання християнської молоді та історичного минулого нашого краю. В останній день пройшла теренова гра "Зелена гора". Молодь також навчалася копати шанці, наводити маскування та здобувати знання в спортивному орієнтуванні.

Голова Чернігівської обласної організації КУН Валерій Рябченко під час церемонії закриття табору нагородив кращих учасників футболками "100 років – Роману Шухевичу", подякував усім за участь у вишкільній програмі та висловив сподівання, що виховання сьогодні української молоді в дусі християнської моралі та любові до своєї Батьківщини завтра позитивно позначиться щедрими плодами й прискорить побудову Української Самостійної Соборної Держави.

Прес-служба КУН

ВОЛИНЬ

Згідно з розпорядженням Волинської облдержадміністрації було створено організаційний комітет, який розробив програму заходів з відзначення в області 65-ї річниці УПА та 100-річчя від дня народження Романа Шухевича. Членом оргкомітету є ВОО КУН. У свою чергу, секретаріат цієї патріотичної організації розробив низку заходів з відзначення знаменних дат.

З-поміж тих, що були приурочені до 100-річчя з дня народження Романа Шухевича, виокремлюємо такі:

1. 29 червня делегація від ВОО КУН узяла участь у святкуванні вікового ювілею командувача УПА у м. Львові.

2. Згідно з рішенням проводу ВОО КУН від 17.01.2007 р. вирішено звернутися до депутатів обласної ради щодо прийняття пропозиції до Президента України про присвоєння Роману Шухевичу звання "Героя України".

3. 16 червня 2007 р. на радіо "Луцьк" прозвучала передача, підготовлена секретаріатом ВОО "Шухевич – головнокомандувач УПА".

Закінчення на 3-й стор.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

"АТЕНТАТ" НАПЕРЕДОДНІ РІЧНИЦІ УГВР

На шмуцтитулі цієї шляхетно видрукованої книги написано: "Видано за підтримки Конгресу Українських Націоналістів до 100-річчя з дня народження Головного Командира УПА Романа Шухевича (Тараса Чупринки)".

Напередодні 63-ї річниці Української Головної Визвольної Ради побачила світ збірка драматичних поем відомого українського поета Богдана Стельмаха під загальною назвою "Атентат". До книги увійшли п'ять драматичних поем: "Атентат" (сценічний портрет Романа Шухевича на 2 дії), героїчна комедія з трагічним фіналом "Діти командира", а також три драматичні поеми "Вовки любові", "Брати", "Стріла з божого лука".

Б. Стельмах не вперше звертається до повстанської тематики. У його попередньому збірнику "Пісні про Україну" є вірш про повстанців з родини Стельмахів, а також вірші-плакати про Коновальця, Бандеру, Шухевича . Тепер, нарешті, побачили світ театральні п'єси. Щоправда, ще треба знайти сцену, режисера, який би здійснив постановку. Але ж згодом: "...Вулиця Грунвальдська. Ліхтарі ще не світяться, темно й у вікнах. Але ось двоє спалахнули — на другому поверсі, а за хвилю звідти почулися звуки фортепіано..." Так починається пролог до "Атентату".

Презентація книги відбулася 14 липня у конференц-залі Львівського Палацу мистецтв. Лауреат конкурсу "Юні таланти" дванадцятирічний Юрко Дідович майстерно виконав фортепіанну п'єсу, яка стала увертюрою до акції. Зі вступним словом на презентації до присутніх звернувся голова ЛОО КУН Микола Пшевлоцький, який висловив подяку видавництву "Сполом", автору за увагу до повстанської теми. Лідер Конгресу Львівщини також відзначив, що, на жаль, національно-визвольна боротьба недостатньо присутня у літературі, музиці, образотворчому мистецтві. М. Пшевлоцький також від імені присутніх подарував одну з перших книг Дарці Гусяк, яка є дієвою особою п'єси "Атентат".

На презентації виступили Богдан Гайовський – брат Люби Гайовської "Рути", про яку йдеться у п'єсі "Стріла з божого лука", земляки поета Остап Лунь, знаний графік, автор відомих портретів Шухевича, Бандери, Коновальця Іван Крислач. Під оплески присутніх М. Пшевлоцький привітав його з недавнім присвоєнням почесного звання "Заслужений художник України".

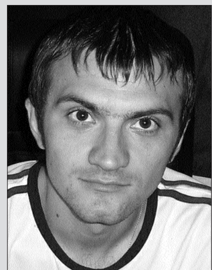
До Богдана Стельмаха з привітанням звернулася голова Львівської організації НСПУ М. Якубовська, а також колеги-письменники Ігор Калинець, Василь Стефак. До речі, В. Стефак є автором нового роману про УПА "По той бік ночі". Про книгу "Атентат" говорили режисер із Дрогобича Федір Макулович, драматичний актор Юрій Брилинський. Виступив також і голова Крайового Братства ОУН-УПА Олесь Гуменюк, який поділився своїми спогадами про буремні літа.

В унісон з п'єсою "Атентат" тріо автентичного співу виконало гімн націоналістів "Зродились ми великої години"..., а також кілька інших повстанських та народних пісень. Натхненно читала уривки з поем Софія Федина, ілюструючи їх патріотичними піснями.

Після заключного слова Богдана Стельмаха, в якому він подякував Конгресу Українських Націоналістів за надану підтримку у видруку "Атентату" і проведенні презентації, на фінал знову звучало фортепіано.

Ігор ДАНИЛИХА
Голова Секретаріату ЛОО КУН

Сьогодні із вуст відомих політиків усе частіше доводиться чути про необхідність омолодження українського політикуму, про те, що зміни на краще можуть принести нові, молоді, успішні люди. Важко не погодитися із такими думками. Від себе хочеться додати, що якісні та реальні зміни у державному будівництві можливі за умови, якщо молоді та успішні будуть, у першу чергу, національно свідомими. Конгрес Українських Націоналістів є тією політичною силою, яка притягує у свої ряди саме таких людей. Серед них і голова секретаріату Хмельницької обласної організації Олександр СИМЧИШИН. Без п'яти хвилин кандидат історичних наук, він у свої 26 років привносить нові ідеї та докладає чимало зусиль для розбудови партії на Хмельниччині.

КУН В ДІЇ

"НАЦІОНАЛІЗМ ВИВЕДЕ УКРАЇНУ З КРИЗИ"

Молодь повинна замінити стару партійно-комуністичну номенклатуру у владі і реалізувати мрію про Українську Соборну Державу

– Як Вас привабив Конгрес, чому саме ця політична сила? – таким було перше запитання, з яким ми звернулися до друга Олександра.

– Відповідати мені дуже просто, тому що вибір переді мною просто не стояв. Конгрес Українських Націоналістів, на відміну від абсолютної більшості політичних партій, які є звичайнісінькими бізнес-проектами, має глибокі традиції, славну історію та, що найбільш важливо, українську національну ідеологію. Саме націоналізм здатний, на мою думку, вивести Україну із кризового стану та поставити її в ряд найрозвинутіших країн світу. Конгрес проголошує надзвичайно правильне гасло про необхідність побудови національної держави, тобто створення суспільно-політичної системи, сформованої народом для розв'язання своїх проблем, реалізації своїх інтересів і забезпечення гарантованого майбутнього. Утвердження такої держави, із обраною народом національною владою, яка повинна бути, у першу чергу, носієм національної ідеї і діяти не в інтересах окремої групи чи класу, а в ім'я усієї нації, і є запорукою процвітання та втілення мрії про Українську Соборну Самостійну Державу.

– У кожного своя дорога до націоналізму, у кожного своя дорога до Конгресу. Як Ви стали націоналістом?

– Переконаний, що кожен українець із народження є націоналістом. Любов до своєї країни, свого краю, міста чи села, любов до батьківської хати передається нам із молоком матері. Але з раннього дитинства ми піддаємося різним впливам чужих людській природі ідеологій, і, врешті, починаємо ставити на чільні місця споживацькі інтереси, матеріальні потреби, забуваючи та пригнічуючи найвеличніше почуття любові до своєї країни.

Чинником, який розбудив мою свідомість, стала маленька книжечка М. Горішньої, в якій у науково-популярному стилі подавалася історія України. Читаючи її в 13 років, я зацікавився: хто ж такі бандерівці, і чому цей термін викликає незрозумілу реакцію у вчителів? Мене дивувало, чому Симон Петлюра був Головним Отаманом Української Народної Армії, і саме в цій країні його ім'я ганьбили впродовж 70 років? Чому українському гетьману Івану Мазепі виголосили анафему в церквах московського патріархату? Уже після того я вирішив стати істориком і почав читати матеріали про Українську Повстанську Армію, про Організацію Українських Націоналістів, про бандерівців, Петлюру, Мазепу. Читаючи про боротьбу повстанців, я намагався зрозуміти, чому молоді люди без будь-якої фінансової підтримки, у надзвичайно важких умовах брали в руки зброю і йшли захищати свою землю. Вони боролися проти двох надпотужних військових машин і змогли протистояти їм понад 15 років. Я переконаний, що їхня боротьба повинна стати прикладом для сучасного молодого покоління.

– Ви займаєтесь історією політичних партій столітньої давнини. Чи можна, на Ваш погляд, аналізуючи ті часи і сьогодення, провести якісь паралелі і спрогнозувати ситуацію у майбутньому?

– Тема моєї кандидатської дисертації стосується діяльності регіональних організацій політичних партій на початку XX століття. Я маю десяток публікацій у наукових виданнях та понад три десятки газетних статей. І порівнювати є з чим. На жаль, тоді українські політичні сили програли, і програли, в першу чергу, через недопрацювання, внутрішні суперечки, слабкість пропаганди, відсутність належної фінансово-технічної бази.

Нині ситуація схожа. Так звані національно-демократичні сили не можуть об'єднати свої зусилля, в агітаційному плані значно поступаються бізнес-проектам, які фінансуються та координуються зовнішніми силами, в тому числі і північним сусідом. Але вся суть уроків історії і полягає у тому, щоб не повторювати помилок попередників. Тому, на мою думку, мета кожного націоналіста, кожного члена Конгресу – працювати і докладати зусиль, аби подібне не повторилося. Постійна пропаганда із використанням усього арсеналу агітаційних засобів дасть результати, і українці прокинуться і зрозуміють, що тільки вони самі, спільно із національно свідомими провідниками, під стягом націоналістичної ідеології зможуть збудувати ту країну, про яку мріяли цілі покоління. І головна відповідальність у цьому лежить саме на українській молоді, яка здатна реалізувати мрію про Українську Соборну Самостійну Державу. Саме молодь повинна замінити стару партійно-комуністичну номенклатуру, яка досі сидить у "високих кабінетах", тримається за свої крісла і не здатна творити потужну державу.

Записав О. ОЛЕКСІЄНКО

Одеська ОО КУН з глибоким сумом сповіщає про передчасну смерть члена обласного проводу Конгресу
Ольги КОВАЛЬЧУК
і висловлює щирі співчуття рідним і близьким покійної.

ВІТАЄМО!

Роману ДІДУСЮ – 50!

Дорогий друже Романе!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів сердечно вітає Вас зі славним ювілеєм – 50-літтям!

У цей святковий день ми хочемо передусім сказати Вам слова щирої вдячності за Вашу працелюбність і наполегливість, із якими Ви вже довгі роки розбудовуєте Конгрес Українських Націоналістів. Як один із найактивніших членів партії, Ви завжди вражаєте невичерпністю ідей та їх невтомною реалізацією.

Україна може пишатися Вами як вірним сином і нащадком славного роду українських націоналістів – будівничих Української незалежної держави.

Ми Вас знаємо і як професіонала високого рівня, справжнього патріота своєї держави, котрий послідовно відстоює її національні інтереси у Львівській обласній раді та на всіх посадах, які Ви обіймаєте.

Тож у день Вашого 50-ліття зичимо Вам міцного здоров'я, довголіття, родинного затишку, професійних успіхів, сили і натхнення для подальших звершень в розбудові Української Національної Держави!

З роси і води Вам!

З повагою,

Голова Конгресу Українських Націоналістів
Олексій ІВЧЕНКО

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ЯК НАВЧАВ НАС КОБЗАР

Протягом століть чудова українська молодь, інтелігенція самовіддано боролася за незалежність України, страждала за свої високі ідеали, гинула в боях. І та боротьба не була марною. Господь відірвав голову змії, що називалася Радянським Союзом, а точніше імперією зла. Та зміїний хвіст ще здригається в конвульсіях, завдаючи досить відчутних ударів волелюбним народам.

Але марні всі надії наших ворогів на реанімацію змії-людиноненависниці. Ми добре розуміємо: щоб не сталося реставрації імперії зла, треба діяти, як навчав нас Тарас Шевченко: думати і читати, читати і думати. У цьому нам допомагає кожен номер газети "Нація і держава".

Ганна ТАМИШИН,
м. Борислав, Львівська область

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

УКРАЇНА ВІДЗНАЧИЛА СТОЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ РОМАНА ШУХЕВИЧА

4. 30 червня ц. р. в газеті "Волинь" надруковано статтю "Роман Шухевич" – жива легенда".

5. До 100-річчя з дня народження генерал-хорунжого Романа Шухевича видавничий дім "Україна" готує до друку книгу "В його очах світила Україна". Матеріали до цього збірника підготувала голова секретаріату В. Єгорова.

6. Направлено звернення до міського голови Б. Шиби про перейменування вулиці Медведева на вулицю Романа. Шухевича.

7. Місцеве телебачення записало диск з піснями на повстан- ську тематику та віршами про УПА.

8. Члени ВОО КУН з хоровими колективами "Посвіт" й "Злагода" провели виїзні концерти та зустрічі в селах Луцького району.

9. У Луцьку пройшла фотовиставка "Українська Повстанська Армія: Історія нескорених". Матеріали до цієї виставки про Колківську Повстанську Республіку надані ВОО КУН.

Роман ШУХЕВИЧ.

10. У школах №14, №23, №25 м. Луцька з ініціативи братства ОУН-УПА Волинського краю проведені зустрічі з ветеранами.

11. Голова секретаріату В. Єгорова підготувала для місцевих газет "Луцький замок", "Віче" статтю "Роман Шухевич на Волині".

12. 8, 9, 10 червня 2007 року проведено патріотичний табір "Берестечко-2007", в якому взяли участь члени молодіжної референтури ВОО КУН, молодь ВОО УРП "Собор" та ВР "Свобода".

Під час таборування молодь впорядкувала в Берестечку три могили: Січових Стрільців, вояків УПА та могилу дітей членів ОУН, розстріляних енкаведистами.

Там же відбулося віче та жалобна панахида, відспівана священиками УПЦ КП, УГКЦ та УАПЦ.

Відзначення події відбулося в усіх містах та селищах Волині.

Так, у Рожищі з ініціативи районної організації КУН й Братства ОУН-УПА в місцевому краєзнавчому музеї відбувся "круглий стіл" на тему: "Роман Шухевич і УПА" за участі вчителів історії Рожищенського району.

В офісі організації КУН в Іваничах демонструвався фільм "Нескорений" та прочитана лекція про життя й діяльність Романа Шухевича. Сюди були запрошені ветерани ОУН-УПА, члени організації УРП "Собор".

У Любешеві члени КУН підготували статтю в місцеву газету "Роман Шухевич – командир Армії безсмертних", а у Володимирі-Волинському 30 червня члени КУН разом з представниками правих партій біля пам'ятника воїнам УПА провели віче та жалобну панахиду.

Секретаріат ВОО КУН

ВІННИЦЯ

3 липня поточного року в актовій залі Вінницького інституту післядипломної освіти вчителів відбувся захід з відзначенню 100-річчя з дня народження головнокомандувача УПА, генерал-хорунжого св. пам'яті Романа Шухевича, проведений з ініціативи Вінницької ОО КУН та за підтримки Вінницької облдержадміністрації.

Божим благословенням розпочав дійство священик УГКЦ о. Стефан, промовивши й власне мудре слово і про Романа Шухевича, і про всіх незламних борців визвольних змагань.

До присутніх з вітальним словом звернулися голова Вінницької ОО КУН В. Гусар, представники Ліги українських жінок, Товариства політв'язнів та репресованих, МАУП, партії УРП–"Собор", Спілки офіцерів України, колишні члени ОУН. Зокрема, член ОУН з 1941 р. Михайло Климчук розповів про Дарину Гусяк – зв'язкову "Тараса Чупринки" - Романа Шухевича, мужню жінку, яка чимало літ провела в застінках радянських тюрем за свою звитяжну боротьбу за незалежність України.

Урочистості заходу додали патріотичні та повстанські пісні у виконанні переможниці конкурсу патріотичної пісні "Сурми звитяги" Настусі Гудзевич та гурту "Просвіта".

Від імені учасників урочистостей до могили Січовим Стрільцям було покладено квіти .

Захід широко висвітлювався представниками ЗМІ Вінниччини. Крім того, на одному з телеканалів місцевого державного телебачення демонструвався фільм про Р. Шухевича "Нескорений".

Прес-служба Вінницької ОО КУН

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЛУГАНСЬК

В обласному центрі урочисто відзначено 100-річчя з дня народження головнокомандуючого УПА Р. Шухевича та річниці з дня проголошення Акта відновлення Української Держави. Зібрання вшанували своєю присутністю та молебнем священики УГКЦ та УПЦ КП. Перед присутніми з промовами виступили голова Луганської ОО КУН Костянтин Філімоненко, молодіжний референт Руслан Єгоров, голова Луганської ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка Володимир Семистяга та інші. Захід містив і мистецьку частину, що складалася зі співу українських патріотичних пісень та читання віршів, перегляду фільму про життя головнокомандуючого УПА Романа Шухевича "Нескорений" .

ОДЕСА

Відбулося урочисте засідання проводу Одеської ОО КУН, присвячене сторічному ювілею Романа Шухевича. З доповіддю про життя головнокомандувача УПА та його родину виступив голова Одеської ОО КУН Володимир Ґеник.

Представники ООО КУН разом з представниками УНП, НРУ, ВО "Свобода", Всеукраїнського Братства вояків ОУН-УПА взяли участь також в урочистих зборах з цієї нагоди, що пройшли у приміщенні обласної організації ВУТ "Просвіта" імені Тараса Шевченка.

Учасники прослухали доповіді про життя Романа Шухевича, а пізніше переглянули фільм "Нескорений".

СУМИ

У Сумах з нагоди сторіччя з дня народження командира УПА Романа Шухевича відбулися спортивно-патріотичні змагання під назвою "Нащадки героїв". У заході, ініціатором якого виступила Сумська ОО КУН, взяли участь команди вищих навчальних закладів Сумщини, команда КВК та Українського Козацтва.

Найвправнішою та найсильнішою виявилися команда Сумського національного аграрного університету, яка й здобула перемогу у змаганнях. Чудові зразки сучасної української музики продемонстрували гурти "Сонце в очі" та "Декаденс".

Крім того, не забули органі-затори і про освітній аспект свята: була прочитана цікава та зміс-товна лекція з історії УПА та біо-графії Романа Шухевича.

Козацькі забави разом із патріотичною музикою створили атмосферу героїчної звитяги та справжнього повстанського духу. Це свято наблизило українську молодь до нашої історії, сприяло формуванню в неї почуття української гідності.

ТЕРНОПІЛЬ

30 червня в Тернополі відбувся захід, присвячений 100-річчю з дня народження Романа Шухевича. Смолоскип, привезений з місця загибелі Тараса Чупринки – с. Білогорщі Львівської області, запалений на честь головнокомандуючого УПА, промандрував вулицями Тернополя за участі представників молодіжних, громадських організацій, політичних партій, обласної ради та адміністрації, а також журналістів.

Дистанцію перенесення вогню було розділено на 24 частини. Два її відрізки під клич "Роману Шухевичу – тричі слава!" подолали члени молодіжної референтури Тернопільської ОО КУН. Пізніше на Театральному майдані Тернополя відбувся святковий мітинг, а ввечері вогонь пам'яті загорівся в кожному селі та місті Тернопільської області.

ХАРКІВ

У Харкові відзначення сторіччя з дня народження Романа Шухевича відбулося біля пам'ятного знака воякам УПА .

На урочистому мітингу, організованому Харківською ОО КУН, прозвучали слова вдячності головному командиру УПА і всім тим, хто ціною власного життя боровся за вільну Україну. Архієпископ УАПЦ Ігор Ісіченко провів молебень у пам'ять Героя.

Син легендарного командира Юрій Шухевич передав пакунок із західноукраїнською землею, яку учасники мітингу розсіяли навколо пам'ятника воякам УПА й освятили. На закінчення відбулось урочисте покладання квітів.

Завершився захід у культурному центрі "Юність".

ХЕРСОН

За ініціативи ОО КУН у місті відбувся мітинг на честь 100-річчя з дня народження Романа Шухевича. Представники КУН, НРУ, громадських організацій поклали квіти до пам'ятника Тарасу Шевченку.

У той же день в ефірі обласної ТРК "Скіфія" відбулася телепрограма "Спільна мова", присвячена головнокомандувачу УПА, у якій узяв участь секретар молодіжної референтури ХОО КУН Павло Шелухін. Пізніше на обласному державному телебаченні демонструвався художній фільм "Нескорений".

Херсонська ОО КУН також звернулася до Херсонської міської -ради з проханням перейменувати одну із вулиць у місті на честь Романа Шухевича.

Під час таборування молоді в олешківських лісах на Херсонщині

Крім того, з ініціативи Херсонської міської організації Спілки Української Молоді в олешківських лісах пройшов молодіжний вишкільний табір, учасниками якого була пересічна молодь, що в своїй більшості нічого не чула про легендарного українця та про його Армію Безсмертних.

Протягом чотирьох днів таборовики знайомилися з національними героями: Коновальцем, Шухевичем, Стецьком, Бандерою. Молодь відкрила для себе нові сторінки нашої історії: про Українську Військову Організацію, Організацію Українських Націоналістів, Українську Повстанську Армію, їхні цілі, завдання та методи діяльності. Вперше молоді херсонці мали змогу довідатися про діяльність націоналістичного підпілля на Херсонщині та в рідному місті, його провідників і героїв. Таборовики гартували як дух, так і тіло: ночівля в наметах, сніданок, обід та вечеря – приготовлені на вогнищі. Уночі – почергова стійка та охорона табору. Кожен день розпочинався з руханки і ранкової збірки на якій лунали Державний гімн та молитва за Україну. Брат Андрій з духовної академії провадив гутірки про дух та поставу воїна, християнський світогляд українського націоналіста.

Велике захоплення серед учасників табору викликала теренова гра, присвячена воякам УПА, які загинули навесні 1944 року в урочищі Гурби, намагаючись вийти з оточення військ НКВС. Саме на честь героїв між молодими патріотами розгорнулася справжня "битва" за бойовий стяг супротивника, котрий був захований у лісовому "штабі".

Третього дня молодь мала пішу мандрівку мальовничими місцинами Олешківського району до солоних озер. Кульмінацією таборування стало виготовлення таборовиками дерев'яного хреста.

30 червня у вечірніх сутінках хлопці вкопали у землю чотириметрового хреста, на який одягли великий вінок, сплетений руками дівчат. Поруч на древку замайорів синьо-жовтий стяг. Як і багато ро- -ків тому, голосно, з відлунням на цілий ліс, було зачитано Декалог українського націоналіста, після чого молодь молилась за всіх тих, хто поклав своє життя за Бога та Батьківщину. Під цим хрестом троє таборовиків на державному прапорі склали Приречення, ставши дійсними членами Спілки Української Молоді.

Неможливо передати той дух, що панував над лісовою галявиною. Тиша, запах хвої та тріпотіння прапора високо над лісом. Час завмер...

Закриття табору відбулось 1 липня у Херсоні біля пам'ятника Т. Шевченку. На згадку про табір кожен його учасник отримав цінні подарунки, що були люб'язно надані Молодіжним Націоналістичним Конгресом.

Це перший подібного роду табір на Херсонщині, організований для юнаків. Змінити наш край, а головне – свідомість людей одним таким табором неможливо. Люди, що 70 років перебували під впливом безбожної комуно-фашистської ідеології, не здатні в одну мить сприйняти правду, полюбити свою Батьківщину, її історію, культуру та мову. Колись відомий мислитель Джордано Бруно сказав: "Хочеш змінити світ – зміни себе". Гадаю, з цим завданням ми впоралися "на всі сто".

Херсонська міська організація Спілки Української Молоді

ХМЕЛЬНИЧЧИНА

У Старокостянтинові Хмельницька ОО КУН разом з Подільським полком Характерного козацтва, СУМ в Україні та ГО "Тризуб ім. Степана Бандери" провела акцію з відзначення 100-річного ювілею з дня народження головнокомандувача УПА Романа Шухевича.

Близько півтори сотні людей зі смолоскипами, під прапорами КУН та під гучні вигуки "Слава Україні! Героям Слава!" та "Роман Шухевич – наш Герой!", пройшли центральними вулицями Старокостянтинова.

Хода із смолоскипами завершилася мітингом біля міської ради, під час якого виступили голова МО КУН Сергій Бондарчук, депутат міськради Анатолій Демид, голова РО КУН Олександр Климчук, представники організацій, які долучилися до участі у заході.

2006 року разом з друзями я виготовив певну кількість кишеньковиx книжечок (самвидав) під назвою "Сповідуємо святість людської совісті", до якої, зокрема, увійшла стаття "Так Шарон і Іванов, чи Іванов і Шарон?!".

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ПОТЕНЦІАЛ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

Микола БІЛИЙ

У статті про Шарона й Іванова йшлося про здивування українців від щоденного інформування України усіма каналами ЗМІ упродовж півмісяця про інсульт 77-річного дідуся з Тель-Авіва А. Шарона і водночас гробової мовчанки і ЗМІ, і офіційного Києва, і світової спільноти з приводу заяви-погрози міністра московської імперії С. Іванова Україні щодо невизнання Москвою українських кордонів у випадку перегляду розміру плати за оренду української землі під бази Чорноморського флоту РФ. Правда, більш, аніж дивно...

Нещодавно потрапило на очі інтерв'ю, взяте ізраїльським письменником Амосом Озом у А. Шарона. Цитую сказане Шароном:

"Можете називати мене, як хочете. Називайте мене нелюдом або вбивцею...

Називайте Ізраїль, як хочете, називайте його юдо-нацистською державою, як це робить Лейбовіц. Чому б ні? Краще бути живим юдо-нацистом, ніж мертвим святим.

Цілюще бомбардування Бейрута та малесенька різанина (хіба можна назвати 500 арабів різаниною?) в їхніх таборах, яку ми повинні були вчинити своїми власними делікатними руками, а не давати зробити це фалангістам – всі ці добрі справи, нарешті, припинили абсурдні балачки про унікальність народу і про те, що він є світочем серед націй. Не треба більше унікальності і не треба більше солодкості та світла. Тим краще.

Нехай вони тремтять, нехай називають нас скаженою нацією, нехай вони зрозуміють, що ми дика країна, небезпечна для нашого оточення, ненормальна, що ми можемо сказитися, якщо одна наша дитина буде вбита – лише одна! Що ми можемо озвіріти та спалити всі нафтові поля на Близькому Сході! Якби щось, не дай Боже, трапилося з вашою дитиною, ви б заговорили так само, як і я. Нехай знають у Вашингтоні, Москві, Дамаску і Китаї, якщо хоч одного з наших послів застрелять, чи навіть консула або наймолодшого посольського службовця, ми можемо почати Третю світову війну просто як цю!

І якщо будь-хто підніме руку проти нас, ми заберемо половину його країни, а іншу – спалимо, включаючи нафту. Ми можемо використати ядерну зброю. Ми будемо це робити, поки у нього більше не буде такого відчуття...

Лейбовіц має рацію – ми є юдо-нацисти, а чому б і ні.

А тепер нехай вас не шокує, якби вони замість цього убили шість мільйонів арабів чи навіть один мільйон, що б трапилося? Звичайно, дві чи три кепські сторінки були б уписані в книги з історії, нас би обзивали всякими словами, але ми були б тут 25-мільйонним народом!

Саме сьогодні я ладен добровільно виконувати для Ізраїлю брудну роботу, убивати стільки арабів, скільки необхідно, депортувати їх, виганяти і палити їх, щоб усі ненавиділи нас, витягти килим з-під ніг євреїв діаспори, щоб змусити їх з лементом бігти до нас. Навіть якщо для цього потрібно буде підірвати одну-дві синагоги тут чи там – мене це не хвилює. І я не проти, якщо після всього цього ви поставите мене перед Нюрнберзьким трибуналом і відправите довічно у в'язницю. Повісьте мене, якщо хочете, як воєнного злочинця. Відтак ви зможете причепурити своє єврейське сумління і вступити до респектабельного клубу цивілізованих націй, великих та здорових. Чого ви, юрба, не розумієте, так це того, що брудна робота сіонізму ще не закінчена, далеко не закінчена.

І ви можете писати, що я ганьба для людства, я не проти, навпаки. Давайте домовимося: я зроблю все, що можу, щоб вигнати арабів звідси, я зроблю все, що можу, щоб роздмухати антисемітизм".

У контексті даної статті нас цікавить не зміст інтерв'ю А. Шарона, не політичні обставини, в яких воно народилося, а лише психологія.

Йдеться про порівняння психологічної усталеності, ідеологічної напруги, відданості і одержимості в досягненні державницької національної мети в провідних діячів єврейської і української націй.

Ось після цього жорсткого обрамлення теми даної статті у читача асоціативно мають зринути в пам'яті думки великого українця Д. Донцова стосовно того ж самого порівняння вождів московської "соціалістичної революції" – Леніна і К° з українськими вайлуватими та своєкорисливими лідерчуками національно-визвольної революції доби творення УНР.

Скажемо без пояснень, що обидва порівняння: і доби УНР, і сьогодення — не на користь українців. А оскільки між добою УНР і сьогоденням промайнуло майже століття, постає дуже болюче питання про потенцію української нації.

Комусь може видаватися, що бажаної державотворчої потенції в української нації немає. Але в такому баченні є суттєва помилка, і викликана вона з причини вирізання Москвою із свідомості українців найважливішої історичної смуги історії українства новітньої доби. Це смуга, народжена українською нацією і обставинами її поразки доби УНР і ЗУНР; це смуга діяльності істинних провідників нації: М. Міхновського, С. Бандери, Я. Стецька, Р. Шухевича і їхніх побратимів. Історичні обставини склалися для них у безшансевий ланцюг, смертельний для них самих, але, водночас, у висліді, ті обставини сприяли виробленню теорії, ідеології, політики, що ведуть українську націю до визволення, національної державності.

Саме тому Москва так криваво, так безмежно жорстоко, ріішуче і послідовно винищувала і тих провідників, і все, що з ними було зв'язано: фактично Москва вирізала всуціль в соціальній та історичній свідомості цілої української нації найважливішу, ключову для визволення і творення української держави смугу її історії.

Саме тому прооперовані Москвою холопи-лідерчуки типу кравчуків і кучм почали ставити після проголошення самос-тійної держави Україна пам'ятники грушевським, а не Міхновському, Бандері, Шухевичу. І саме для того ставити, щоб усе закінчилося для держави Україна так, як закінчилось для грушевськінської УНР. Українці мають це знати. І ще раз підкреслимо, що йдеться про психологічну усталеність, ідеологічну напруженість, відданість і одержимість національної еліти, якій повинна була б вручити українська нація долю своєї держави. Це була б еліта сучасних міхновських, коновальців, бандер, шухевичів, стецьків. Нація свою повинність не виконала, бо ще залишається скаліченою Москвою. Але є можливість для неї повернути собі відібраний спадок вищеназваних провідників, осучаснити його, побачити, що дійсним провідникам була і має бути притаманна така ж натхненність і воля до національної державності, як у А. Шарона до його національної державності.

Тільки так українська держава може бути, і тільки так буде...

СУСПІЛЬСТВО

ГЕТЬ З ДОРОГИ, ЯКУ ОБРАВ НАРОД!

Ми, громадяни України, різні за віком, освітою, статтю, але єдині в своєму патріотизмі, нічого, крім огиди та обурення, не можемо відчувати, спостерігаючи чергове політичне шоу, яке спікер Олександр Мороз та його поплічники називають засіданням Верховної Ради.

Ми повністю підтримуємо нашого всенародно обраного Президента Віктора Ющенка, який веде Україну до Європейської та світової спільноти, до справжньої незалежності. Ми за дострокові парламентські вибори, які стануть для України актом очищення.

Проти цього виступають давні вороги нашого народу, інтереси яких в Україні захищають найманці-манкурти, одним з яких є й Олександр Мороз. Маскуючись під такого собі цивілізованого, європейського типу соціаліста, ця людина насправді була і залишається комуністом найгіршого ґатунку – "інтернаціоналістом", для якого понад усе – інтереси не України, а Росії, який тільки на словах "шанує" Тараса Шевченка, а на ділі молиться на портрети катів України Леніна та Сталіна.

Недаремно союзниками Олександра Мороза в антиукраїнській боротьбі стали комуністи – послідовники і колишні члени злочинної КПРС, які голодоморами вигубили мільйони наших синів та дочок України. Напередодні того, як КПРС перестала виступати як "наш рулевой", вона влаштувала страшну аварію на Чорнобильській АЕС. У 1991 році українські комуністи не голосували за незалежність України. Сьогодні у Верховній Раді вони не визнають Голодомор 1932–1933 рр. як геноцид проти українського народу, виступають за ревізію територіальної цілісності України, за відторгнення від неї Криму. Комуністи продовжують проливати рясні сльози з приводу ганебної кончини Радянського Союзу: мовляв, "развалілі велікую державу". Насправді ж, їм шкода не якогось примарного радянського "народовладдя", а територіальних, матеріальних і моральних втрат, що їх зазнала Московія внаслідок краху радянської форми російської імперії. Як і москалі, "українські" комуністи готові задушити кожного, хто заважає Москві в її імперських амбіціях та діях, серед яких на першому місці – плани колонізації України руками таких політиків, як Мороз, Симоненко, Янукович та їм подібних. Ось для чого Олександр Мороз перейшов на бік Партії регіонів. Ось для чого "антикризова коаліція" прагнула захопити всю владу в країні. На щастя, чергова антиукраїнська афера провалилася, чого не хоче визнати О. Мороз та його спільники.

Та всім чесним громадянам України зрозуміло, що пустопорожні зібрання депутатів – то не корисна робота, а брудне політичне протистояння, яке ганьбить Україну. На словах ратуючи за поліпшення життя простих трудівників, за зміцнення законності, за поліпшення іміджу держави на світовій арені, на ділі всі оті відморозки борються проти нашого Президента, проти України, переслідуючи свої шкурні інтереси.

Та шкурникам і зрадникам не місце у парламенті України. І ми, як і всі чесні українці, кажемо їм: "Геть з дороги, яку обрав український народ!"

В. П. БОНДАРЕНКО, Ю. П. БОНДАРЕНКО, В. І. БОНДАРЕНКО, А. М. ТРОФИМЧЕНКО, Г. П. ЄЖЕЛЕВА, А. М. СИНЕЛЬНИК, В. В. ШУМАКОВ, С. А. ПРОФЕТІЛОВ, А. А. ГРАБАР, Н. Н. КАНАЄВ, В. Р. САВИЦЬКИЙ, Н. Ф. ЯРКОВА, М. П. ПОНОМАРЕВА, Є. І. ЄРШОВА, А. С. БІЛА – мешканці м. Вовчанськ Харківської області

ВРЯТУЮТЬ ДЕРЖАВУ ПАТРІОТИ

Україна лідирує в Європі за двома показниками – обсягом реалізації автомобілів, зокрема класу VIP, та темпами поширення СНІД.

Перша позиція лідерства нібито свідчить, що рівень заможності українців невпинно зростає, середня українська сім'я багатша за скандинавську, швейцарську чи бельгійську. Було б добре якби це була правда. Дійсність інакша – зарплатні і пенсії середніх українців найменші з усіх сусідніх країн, за винятком Молдови. З машинами бізнес-класу ситуація зрозуміла – тандем чиновників і бариг обікрав простих людей, приватизувавши за копійки народне майно, тримає робочий люд на голодній пайці, отримуючи надприбутки за рахунок штучно підтримуваної дешевизни робочої сили. Більш поширені й дешевші моделі купуються в кредит і за рахунок продажу земельних паїв. "Уся Європа і Америка живе в кредит", – скаже хтось, але процентна ставка в "українських" банках на кілька порядків вища, ніж на Заході, а прибутки основної маси співвітчизників далеко не європейські і тим більш не американські. Зараз, коли економічна кон'юнктура в світі і Україні відносно сприятлива, хай важко, але кредити платяться. У разі кризи ситуація буде страшна (розпродажі майна, самогубства і т. ін.).

Стосовно найкращої в світі української землі то, незважаючи на мораторій, скупка йде повним ходом. Етнічні українці виконують у цьому процесі лише технічні функції, увесь ґешефт осідає і осяде в майбутньому в неукраїнських кишенях. Вже зараз можна прогнозувати появу латифундій латиноамериканського зразка, оброблюваних забитими вимираючими малоросами і завезеними новітнім панством китайцями, неграми і середньоазіатами. Теперішня політична криза, на момент повного дерибану (коли не буде що ділити) стане невигідною великому бізнесу: на горизонті замайорить диктатура, але не національна, типу Піночета чи Ататюрка, а зручна міжнародним корпораціям диктатура а-ля Сомоса.

"Українські" телеканали і гламурні журнали пропагують розпусту і педерастію, корумпована міліція "бореться" з наркоторгівлею, фонд кучминої доні Франчук привозить і широко рекламує всесвітньовідомого содоміта Елтона Джона, а захворюваність СНІДом невпинно зростає... Щомісяця тисячі українок виїжджають на заробітки, де з примусу чи добровільно займаються проституцією. Багато з них повертаються ВІЛ-інфікованими, і поширюють заразу вдома, народжують інфікованих дітей.

Загрози для українців у майбутньому є надзвичайно серйозними. Однак їх ще можна усунути. Для цього потрібно, щоб до влади прийшли націоналісти – люди, небайдужі до проблем свого народу, готові зробити усе, щоб подолати негаразди, вивести країну на шлях економічного і соціального розвитку.

Вадим СОВА

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ПРАВДА І БРЕХНЯ НЮРНБЕРГА

Навіжені "антифашисти" під час своїх примітивних наскоків на український національно-визвольний рух полюбляють розмахувати жупелом Нюрнберга. Мовляв, на Нюрнберзькому процесі разом з керівництвом націонал-соціалістичної Німеччини судили УПА та ОУН.

Микола ЗАДОРОЖНИЙ

"Антифашисти" діють за відомим принципом російського "чорного" піару: "Чем чудовищнее ложь – тем больше ей верят люди". Розрахунок простий: мало хто з громадян України брав до рук і вивчав матеріали Нюрнберзького процесу, видані в СССР чи, тим більше, в США. А завдяки тривалій і потужній советській пропаганді в свідомості старшого покоління українців словосполучення "Нюрнберг" асоціюється з чимось поганим. Пояснити часто не можуть, але знають – це щось погане. Відповідно, для компрометації українського національно-визвольного руху достатньо накинути недосвідченій в психологічних тонкощах аудиторії думку про якийсь зв'язок Нюрнберга й УПА, просто поставити їх поруч – і фокус вдався. Така вже природа людського мислення.

Тому для тих, хто не бажає бути в якості лоха для безсовісних маніпуляторів людською свідомістю, розказую. Судовий процес проходив у Нюрнберзі з 20 листопада 1945 року до 1 жовтня 1946 року і стосувався виключно, повторюю – виключно – групи вищих керівників Німеччини. Повноважних представників українського народу не було на процесі ні в якості позивачів, ні в якості відповідачів.

Показово, що в той час, коли головний обвинувачувач з боку СССР Р. А. Руденко кидав громи і блискавки на голови колишніх спільників Росії по розбоях 1939–1940 років, а тепер – полонених і, за сумісництвом, "воєнних злочинців", війська НКВД душили в Західній Україні український національно-визвольний рух. У боротьбі з Українською Повстанською Армією та підпіллям Організації Українських На-ціоналістів червоні окупанти нехтували нормами міжнародного права війни, діяли підступно, віроломно і жорстоко мстилися на українському цивільному населенні за свої ганебні поразки.

Однак нюрнберзькі "мисливці за воєнними злочинцями" цим не переймалися. Вони ставили перед собою зовсім інші – політичні, а не юридичні цілі. Свідченням цього є, скажімо, спроба (невдала) керівництва СССР перекласти на плечі німців свої власні воєнні злочини, зокрема вбивство полонених польських офіцерів у Катині, знищення історико-культурних пам'яток Києва та інші.

Було й намагання "под шумок" скомпрометувати українських націоналістів. Одного дня совецький прокурор набрався нахабності й зачитав сфабриковане письмове свідчення якогось німецького військовополоненого Штольце про надумане співробітництво Андрія Мельника і Степана Бандери з німецькою окупаційною владою. Однак трибунал був змушений знехтувати "свідченням" (Vol.VII, p. 317–318), бо представлені суддям німецькі документи свідчили протилежне.

Зокрема в документі Р-102 "Зі звіту №6 про діяльність айнзатцгруп поліції безпеки та СД в СССР за період з 1 по 31 жовтня 1941 року" було, між іншим, сказано:

"Группа Бандеры.

Сильнейшей группой, выступающей за самостоятельную Украину, как и прежде, является группа Бандеры, приверженцы которой чрезвычайно активны и фанатизм которых питается отчасти личными причинами, а отчасти глубоким национальным чувством". (Нюрнбергский процесс: Сборник материалов. В 8-ми т. Т. 5. – М., 1991, с. 309.)

А 25 листопада 1941 р. айнзац-команда С/5 (Ц/5), що дислокувалася у Києві, віддала наказ усім постам поліції безпеки і СД Райхскомісаріату Україна (Київ, Дніпропетровськ, Миколаїв, Рівне, Житомир, Вінниця) арештовувати і таємно страчувати без суду членів ОУН Бандери. Ось текст цього наказу:

"Незаперечно встановлено, що рух Бандери готує повстання у Райхскомісаріаті (Україна), мета якого – створення незалежної України. Всі активісти руху Бандери повинні бути негайно арештовані й після грунтовного допиту таємно знищені як грабіжники.

Протоколи допитів мають бути переслані айнзац-команді Ц/5. Цей лист має бути знищений командофюрером негайно після прочитання".

Наведений документ був представлений серед звинувачувальних документів у ході процесу в Нюрнберзі під номером 014-USSR (7), IMT, t.XXXIX, p. 269–270.

Таким чином, брудна провокація проти українського національно-визвольного руху з тріском провалилася. Однак наклепники не вгамувалися й досі, розраховуючи на магічну дію слова "Нюрнберг" на неінформованих слухачів. Тому варто вияснити, а що за цим словом ховається насправді. Бо під час процесу і після нього на Заході (чому не в СССР, сподіваюсь – зрозуміло) опубліковано чимало критичних матеріалів і про організацію, і про хід і результати роботи Міжнародного Трибуналу. І в їхньому світлі свята нюрнберзька корова виглядає дещо по-іншому, як в інтерпретації заангажованої пропаганди.

Так, цікава інформація міститься в стенограмі наради з питання про покарання воєнних злочинців, яка відбулася між представниками СССР, США і Великобританії 3 травня 1945 року в Сан-Франциско (США) (надруковано в "Дипломатическом вестнике" МИД Российской Федерации).

Зокрема американский суддя Розенман сказав, що: "...есть очень много военных преступников, совершивших самые зверские преступления, индивидуальная вина которых не может быть доказана в обычном порядке; точно также не может быть установлено точное время и место совершения преступлении тем или иным из лиц, относящихся к этой категории. (Звідки він міг про це знати до проведення офіційного слідства і суду? – *авт.*). Трудности для применения обычного порядка ответственности к этим лицам заключаются в том, что свидетели их преступлений убиты и другие доказательства их вины уничтожены. Между тем правительство Соединенных Штатов находит, что всех этих людей, в частности агентов гестапо, участников отрядов СС и т. п. организаций нельзя оставлять безнаказанными не только потому, что они совершили возмутительные преступления, но и потому, что, если они останутся безнаказанными, они могут образовать собой ядро для возрождения нацистской партии.

Правительство США предлагает применить в отношении этой категории лиц следующий порядок ответственности: предать суду самые организации гестапо, СС и пр. по обвинению их в том, что они представляли собой преступные сообщества, поставившие себе целью захват мирового господства путем преследования национальных меньшинств, нарушения договоров, агрессии против других стран и всякого рода других преступлений. Розенман подчеркнул, что доказать все это в отношении указанных организаций безусловно вполне возможно. Когда же судом будет признано, что эти организации действительно представляли собой такого рода преступные сообщества, то в отношении отдельных участников этих организаций достаточно установить, что данное лицо добровольно вступило в такую организацию, чтобы подвергнуть это лицо ответственности за преступления, совершенные организацией. Розенман пояснил, что по мнению правительства США, вовсе необязательно, чтобы все такие лица были приговорены к смертной казни. Многие из них могут быть приговорены к каторжным работам, которые они должны будут отбывать в СССР, во Франции или в другие странах".

Таким чином, йдеться не про розкриття воєнних злочинів і покарання винних, а про створення небувалого до того в світі механізму масового політичного шантажу населення окупованої союзниками території Німеччини. Але для чого? Очевидно, суддю Розенмана більше цікавили майбутні парламентські вибори в Німеччині й усунення від них в "незвичайний" (незаконний) спосіб німецьких націоналістів. А щоб виборче шахрайство виглядало зовні пристойно, йому було надано форму суду.

Нюрнберзький процес, за висловом британського фельдмаршала Монтгомері, "...перетворив воєнну поразку на злочин". Програв війну – значить винен! Чудова книга про цей процес була написана видатним англійським юристом Вілом ("Прогрес у варварстві", Nelson, 1953). В ній, зокрема, вказувалося на наступне.

ПОРУШЕННЯ ЮРИДИЧНИХ ПРИНЦИПІВ

Нюрнберзький процес базувався на повному ігноруванні загальноприйнятих юридичних норм. Обвинувачувачі були одночасно і суддями і катами. Обвинувачені вважалися винними ще до суду.

У Нюрнберзі був також застосований трюк, коли людей звинувачували в злочинах за законами, які були створені після вчинення цих "злочинів". До того часу фундаментальним юридичним принципом було те, що висунути звинувачення можна було тільки відповідно до тих законів, які були в силі на момент скоєння злочину, – "nulla poena sine lege".

Правила розгляду доказів та ухвалення речових доказів, розроблені системою англо-саксонської юриспруденції протягом багатьох століть, були повністю ігноровані на Нюрнберзькому процесі. Було офіційно заявлено, що "Трибунал не зобов'язаний дотримуватися правил ухвалення речових доказів, а може допустити будь-які докази, які допоможуть веденню процесу", тобто доведенню провини обвинуваченого.

Цей підхід привів до того, що навіть чутки визнавалися судом як докази, а також "документи", які нормальний суд би просто відкинув. Факт, що такі "свідчення" допускалися, є дуже важливим, оскільки всі ці чутки, надані суду в письмовій формі, стали одним з основних методів, за допомогою яких створювалися легенди Нюрнберга.

У ході процесу було вислухано всього лише 240 свідків, що дуже мало для трибуналу такого масштабу. Зате близько 300 тисяч (!) "письмових свідоцтв" було прийнято трибуналом на підтримку звинувачення.

За допомогою таких методів сторона обвинувачення "захищала" своїх свідків від перехресного допиту адвокатами підсудних.

За такої організації будь-хто, хто вважав себе скривдженим, міг зробити яку завгодно заяву, бажаючи помститися за пережите. А той факт, що адвокатам обвинувачених не було дозволено піддавати свідків звинувачення перехресному допиту, є грубим порушенням норм юриспруденції.

Суть Нюрнберзького процесу була висвітлена американським суддею Венерстурмом, який був президентом одного з трибуналів на Нюрнберзькому процесі.

Його лист був надрукований в газеті "Чікаго Трібьюн", а також згодом в книзі Марка Лаутерна "Останнє слово про Нюрнберг", с. 56. Ми приводимо тут деякі пункти з тієї заяви:

...3. Члени прокуратури, замість того, щоб сформулювати і спробувати застосувати юридичні норми ведення процесу, займалися в основному переслідуванням особистих амбіцій і помстою.

...6. Дев'яносто відсотків адміністрації Нюрнберзького трибуналу складалася з людей з упередженою думкою, які з політичних або расових причин підтримували сторону, що звинувачувала...

Шостий пункт підтверджується також іншими присутніми там особами. Згідно з свідченням американського юриста Ерла Каррола, шістдесят відсотків персоналу прокуратури були німецькі євреї, які виїхали з Німеччини після ухвалення так званих расових законів (30-і роки). Главою прокуратури був Роберт М. Кемпнер, єврей, емігрант з Німеччини. Його помічником був Моріс Амхан.

Таким чином, був порушений фундаментальний юридичний принцип – ніхто не може судити свою (що безпосередньо стосується його) справу.

"ВИЗНАННЯ" ПІД ТОРТУРАМИ

Німецькі військовослужбовці, особливо офіцери СС, зазнавали тортур, в результаті яких вони давали потрібні трибуналу "визнання". Американський сенатор Джозеф Маккарті 20 травня 1949 р. заявив пресі: "Я чув, і навіть бачив документальні докази того, що з полоненими погано поводилися, били і катували такими методами, які можуть придумати тільки психопати..."

Незважаючи на те, що "визнання" підсудних були отримані таким своєрідним чином, досі підтримується ілюзія, що Нюрнберзький трибунал був проведений справедливим і неупередженим чином.

Післявоєнний німецький уряд знав про це, однак офіційних заяв не робив, оскільки згідно з угодою про створення ФРН, уряд Аденауера змусили взяти на себе зобов'язання не проводити ніяких розслідувань і процесів про воєнні злочини союзників.

Те, що нинішні "антифашисти" у своїй наклепницькій кампанії проти націонал-патріотичних сил в Україні постійно апелюють до Нюрнберга, підтверджує стару приповідку: "Яблуко від яблуні недалеко падає". Нащадки шахраїв 1945–46 років продовжують справу своїх предків.. І будуть робити це доти, доки не дістануть по морді. Не від "беркутів", а від вас, шановні мої читачі. Давайте глянемо один—одному в очі й визнаємо: шістнадцятирічна антиукраїнська істерія в Україні триває лише тому, що ми, господарі дому свого, змирилися з бешкетами знахабнілих мігрантів-квартирантів. А це ганебно. Тож давайте-но зберімо рештки своєї мужності та зробімо негідникам не Нюрнберг-ІІ, а Київ-І.

ДО 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Р. ШУХЕВИЧА

РОМАН ШУХЕВИЧ – КОМАНДИР НАРОДНОЇ АРМІЇ

У день 100-річчя з дня народження командувача Української Повстанської Армії в Києві презентовано перший том книги "Роман Шухевич у документах радянських органів державної безпеки (1940–1950)".

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ, "Нація і держава"

"Для нас було дуже важливим, щоб ця книга з'явилася саме 30 червня, у день 100-річчя з дня народження командира УПА. Адже саме ці дослідження показують більш повно, хто був Роман Шухевич, чим він займався, задля чого жив і в ім'я чого загинув. Уже той факт, що проти нього, проти УПА боролася ціла система КДБ, свідчить про те, що Роман Шухевич – постать справді легендарна", – зазначив, відкриваючи прес-конференцію, голова правління Інституту національного державознавства Михайло Ратушний, який сприяв виданню книги.

За його словами, архівні дані показали, що Роман Шухевич був керівником всеукраїнської народної армії, яка отримувала підтримку у населення України в усіх регіонах. Отого ж вона діяла не лише в якомусь певному регіоні, це була всеукраїнська армія.

Із документів, вміщених у першому томі, зрозуміло, що вона не змогла б діяти, якби не опиралася на цивільне населення і на широку народну підтримку", – наголосив Михайло Ратушний.

На думку професора, доктора історичних наук, наукового редактора видання Володимира Сергійчука, для учасників заходу справою честі є вшанувати людину, вірну українській державності, яка, маючи можливість перебратися за кордон, залишилася вірною своєму народові, свідомо пішла на самопожертву в ім'я незалежної України, готувала для боротьби кадри, поширювала українську національну ідею на всій території своєї Батьківщини.

Кандидат історичних наук, заступник начальника Державного архіву СБУ Сергій Кокін зазначив, що проблема "добування" шається й багато незрозумілих "білих плям", а саме: відсутність в архіві СБУ деяких документів, які суттєво би доповнили образ Романа Шухевича як особистості і як керівника. Разом з тим, в ході підготовки книги був вивчений дуже великий масив документів, що стосуються цієї непересічної особи. А те, що роздувався міф про масштабну співпрацю і участь в каральних акціях і УПА, і Шухевича, то документів, які б це засвідчували, немає".

Спочатку, за його інформацією, планувалося видання однієї книги, але згодом було прийнято рішення розбити її на два томи: перший – це період 1940–1945 рр, інший – 1946–1950 рр. Роботу над другим томом планується завершити у вересні–жовтні цього року.

Щодо першого тому, то до нього увійшли документи, які, в свою чергу, становлять кілька блоків. Вони характеризують життя і діяльність Романа Шухевича під час його перебування в лавах Краківського проводу 1940– 1941 років. На той час його діяльність пов'язана зі зв'язками Краківського проводу з територією різних областей України. Зокрема, це документи спецповідомлень, доповідні записки про арешти кур'єрів Краківського проводу, статистичні дані, які показують картину розгортання національно-визвольної боротьби на території західних областей України.

Інший блок документів стосується долі членів сім'ї Романа Шухевича – його батьків, дружини, дітей. Також до першого тому ввійшли документи про те, як органи держбезпеки розгортали роботу щодо пошуку Романа Шухевича. У книзі також подано листування командира УПА зі Степаном Бандерою.

Низку епізодів про життя і діяльність легендарного командуючого УПА навів з документів, приведених у книзі, консультант Державного архіву СБУ Станіслав Сердюк.

Книга надрукована накладом всього 500 примірників. Більшість їх буде, за інформацією видавців, надіслана до бібліотек спеціалізованих навчальних закладів, зокрема в школи та установи Західної України, де більш активно діяла УПА. Водночас, вже є домовленості про друк ще 500 книжок на замовлення спонсора з Чикаго Юліана Куляса, який сам буде розпоряджатися цим накладом. Крім того, ще 500 книжок планується видати пізніше для зацікавлених осіб.

Під час презентації: В. СЕРГІЙЧУК, М. РАТУШНИЙ, С. КОКІН, С. СЕРДЮК

"По-перше, якщо би це був "бандит", як його досі називають вороги української держави, то не було б тих двох томів як десятирічна відстеження агентурної роботи: вони б не з'явилися. По-друге – це, без сумніву, був командир не якоїсь групи, а саме народної армії, і документи абсолютно підтверджують це. До ня" інформації особливо щодо керівників УПА – це було найважливішим завданням органів держбезпеки, яке вони намагалися виконати за будь-яку ціну, і просувалася вона дуже важко.

"Уже наприкінці 1944 року, – підкреслив він, – постать Шухевича була зрозуміла для органів держбезпеки. Водночас зали-

ВІН БУВ СПРАВЖНІМ ЛІДЕРОМ УКРАЇНИ

Громадська акція під назвою "Роман Шухевич. До 100-річчя з дня народження" пройшла нещодавно за ініціативи Історико-меморіального музею Михайла Грушевського та Київського театру поезії "Мушля" під проводом Сергія Архипчука у родинній садибі Грушевських у столиці України.

Микола СЕРГІЙЧУК, "Нація і держава"

Липневого вечора представники київської інтелігенції зібралися тут, щоб віддати шану політичному і військовому діячеві виняткової сили, одному з харизматичних лідерів України ХХ століття.

Спершу усі зібралися на веранді дому. Вступним словом присутніх привітала директор музею Світлана Паньківська. Свою майстерність учасникам заходу продемонстрували юний кобзар Святослав Силенко та актриса Юлія Марушевська, гурт мандрівних музик "Хорея Козацки", а поети Василь Герасим'юк і Сергій Пантюк прочитали власні твори, присвячені УПА.

Центральною подією імпрези стало відкриття виставки знаного київського художника Василя Василенка, відомого на батьківщині та поза її межами своїми живопис-ними та графічними творами, окремі з яких зберігаються у музеях України та у приватних збірках Франції, США, Росії.

Спілкування з очевидцями подій визвольної боротьби 1940–1950-х рр. зародило у художника думку про створення портрета головного командира УПА Романа Шухевича. Це спонукало до справжнього наукового пошуку світлин провідника УПА. Завдяки невтом-ній праці на сьогодні іконографія Р Шухевича, зібрана В. Василенком, налічує більше 30 світлин, серед яких і ті, що призначені для конспіративних документів, та фотофіксація загиблого командувача УПА, зроблена радянськими спецслужбами. Подібна добірка є унікальною в Україні. Зібрані фотоматеріали та справжнє наукове заглиблення митця в деталі біографії героя стали передісторією створення його живописного портрета, вперше представленого на виставці. Відвідувачі ознайомилися також з серією ескізів плакатів та з авторським проектом поштової марки, яку введено в обіг з нагоди 100-річчя Романа Шухевича.

Організатори акції не випадково обрали місцем її проведення родинну садибу Грушевських, яка впродовж багатьох десятиліть бу-

Художник Василь ВАСИЛЕНКО і співак Тарас ПЕТРИНЕНКО зустрілися на вечорі з ушануванням світлої пам'яті Романа ШУХЕВИЧА

ла символом українства у Києві. Нащадок славетного роду Р. Шухевич цілком органічно почуватиметься у затишній оселі на Паньківській вулиці. До речі, дід видатного вояка Володимир Шухевич був одним з перших, хто підтримав молодого професора Михайла Грушевського, коли той у 1894 році очолив кафедру у Львівському університеті. Пізніше вони працювали в НТШ.

Спілкуючись з учасниками заходу, відомий громадський діяч Євген Сверстюк зауважив: "Як би не знищували вороги Української держави сліди історії, вона завжди ставить на місце те, що незгасиме, що стоятиме повік. Саме до таких чинників належить і непересічна постать Романа Шухевича".

Цю думку продовжив і розвинув професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка Володимир Сергійчук, який розповів про роль і місце легендарного командувача УПА в українській історії, познайомив присутніх з першим томом книги "Роман Шухевич у документах радянських органів державної безпеки (1940–1950)", що побачила світ за його редакцією буквально напередодні столітнього ювілею Героя.

НОВІ ВИДАННЯ

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ФЛОТУ

У Севастополі презентовано книгу "Україна: шлях до моря", в якій автор – головний редактор ТРК Військово-Морських Сил України "Бриз", капітан першого рангу Мирослав Мамчак вперше систематизує минувшину Українського флоту і повертає із забуття багато невідомих раніше морських сторінок України, подає непросту історію створення сучасних Військово-Морських Сил України, хронологію розподілу Чорноморського флоту колишнього СРСР і морських походів національного флоту.

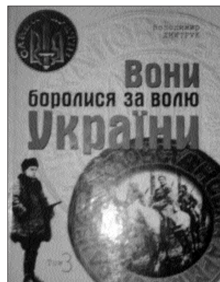
Книга написана у формі історичного нарису.

Сам Мирослав Мамчак своє чергову працю (у липні 2006 року вийшла його перша книга "Флотоводці України") називає журналістським дослідженням. Проте, за його словами, "видання не є суворо науковим". Як зауважив автор книги, "так сталося, що досі військово-морську історію нам писали чужі люди, тому дослідження було спрямоване на закриття отих білих плям національного флоту, бо військово-морська історія України ніколи не була наукою, і завжди суворо контролювалася, щоб про морські традиції, морську справу України і українців як морську націю ніде не було сказано й слова".

Книга побачила світ у видавничій фірмі "Прут-Принт" (м. Снятин Івано-Франківської області) за фінансової підтримки народного депутата України п'ятого скликання Юрія Триндюка та снятинських районної ради і районної державної адміністрації.

Олег ЧУБУК

СТОРІНКУ ЩЕ НЕ ПЕРЕГОРНУТО

Вагомий внесок у вивчення правдивої історії нашого народу, ролі національно-визвольної боротьби УПА за незалежність України вніс своєю дослідницькою діяльністю історик Володимир Дмитрук.

Нещодавно в Луцьку на виставці "Книги Великої Волині" презентувався третій том його праці "Вони боролися за волю України". У цій акції взяли участь ветерани братства ОУН-УПА Волинського краю та члени ВОО КУН.

Від часу видання книга розійшлася не тільки теренами Волині, а й сходу та півдня України. Поширення праці триває, завдячуючи автору та багатьом іншим небайдужим патріотам Волині.

Відрадно, що ця справа приносить позитивні результати. Так, п. Олена, професор Харківського університету, ознайомившись з книгою В.Дмитрука, написала автору наступні рядки: "До того, як узяла Вашу книгу в руки, я була однією людиною, а після її прочитання – стала зовсім іншою. За що Вам безмежно вдячна і посилаю доземний уклін".

Отже, сторінку минулого до кінця ще досі не перегорнуто. І вона залишатиметься відкритою доти, поки ми не навчимося відстоювати честь нації так, як це робили українські націоналісти.

Валентина ЄГОРОВА-САСОВСЬКА, голова секретаріату ВОО КУН

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ОКУПАЦІЯ

Ми пережили століття кривавого окупаційного періоду, і тепер повинні навести порядок у своїй країні

Крізь багатолітні нетрі брехні надзвичайно повільно і важко пробивається правда української історії. У збереженні викривленого дзеркала історії кревно зацікавлені привілейовані кола нашого суспільства. Перемога правди внесе дискомфорт в їхнє сите і нечесне життя – дискомфорт не лише моральний, а й правовий і матеріальний. То ж вони роблять все від них залежне аби зберегти в свідомості українців отруту Великої брехні нашого минулого, закріплену масовими розстрілами, голодоморами, депортаціями на Північ, репресіями і т. ін.

Ігор КОПОТІЄНКО

Слово "окупація", як правило, пов'язують з таким уточненням, як "німецька". А якщо загарбники прийшли зі сходу, чи з півночі – тоді як? Якщо чужоземні війська зруйнували державу певного народу, поневолили, установили жорсткий окупаційний режим, стали убивати людей поневоленої країни, і були в цій країні не 2–3 роки, а значно довше – і 50, і 60, і більше років, то чому військо із заходу – "окупанти", а зі сходу не лише не "окупанти", а ще й "освободітелі"?

Шлях до правди, особливо про роль України у Другій світовій війні – надзвичайно тяжкий, адже йдеться про життя десятків мільйонів людей. Із 26 мільйонів, яких втратив на цій війні Радянський Союз, 18 мільйонів припадає на Україну.

У листопаді 2006 року на телеканалі "Тоніс" транслювався документальний цикл передач "Ціна перемоги", присвячений Другій світовій війні, який, до речі, було відзначено як найкращу пізнавальну програму на Міжнародному рейтинговому конкурсі ЗМІ "Золоте перо". У цій передачі було багато гіркої правди – і про заградзагони, і трагічну долю п'яти мільйонів полонених, і їхніх родин, і про генерала Павлова, і багато чого іншого, про що раніше не було прийнято говорити.

Звісно, що це далеко не перше слово правди. Люди старшого віку ще пам'ятають, як після викриття злочинів Сталіна у 1956 році на XX з'їзді КПРС письменник С. Смірнов публічно розповідав про героїв Брестської фортеці. Тоді вперше з 1945 року було сказане добре слово про десятки мільйонів людей, які пройшли крізь тортури гітлерівських катівень і залишилися живими, а їх кинули знову у пекло уже сталінської неволі. В цей же час письменник Шолохов написав оповідання "Доля людини", за сюжетом якого було поставлено фільм, де головну роль зіграв видатний актор Сергій Бондарчук.

Просталінськи налаштовані змовники на чолі з Брежнєвим намагалися дезавуювати окремі зрушення одинадцятирічного правління Хрущова. Але повернути всю систему в русло сталінських часів Брежнєв уже не міг. Колгоспники отримали паспорти і стали масово покидати села; мешканці Західної України одержали можливість навчатись у ВНЗ Східної України; діти з окупованих німцями територій почали вступати в КПРС, що відкривало їм дорогу в науку, службу в державних установах та інші престижні сфери діяльності (серед них, до речі, Михайло Горбачов, Левко Лук'яненко, Леонід Кравчук, Леонід Кучма, Євген Марчук та багато інших. Дітей остарбайтерів стали приймати у військові училища, а деякі з них посіли в армії високі посади. Загалом тоталітарний режим, звичайно, пом'якшився. Але ні у Хрущова, ні у Брежнєва не вистачило сили духу звільнитися від примарної дикунської ідеї штучного створення єдиної совецької нації, а відтак – відмовитись від посилення зросійщення, від пропаганди того, що всі нації і мови, крім російської, є тимчасовими атавізмами. Аж до приходу до влади Горбачова за найменший прояв національної свідомості людині "шили УБН" (український буржуазний націоналізм) з усіма відповідними наслідками – зняття з роботи, арешт, табори. Саме такої долі зазнали Василь Стус, Левко Лук'яненко та багато інших свідомих українців.

Загалом постсталінська доба позначилась глибоким зросійщенням народів. Було завдано нищівного удару по престижу української мови: вивчення української мови стало не обов'язковим.

Ті учні, котрі не вивчали української мови, заважали вивчати її тим, хто цього хотів. Фактично відбувалася профанація вивчення української мови як предмета разом з демонстративним приниженням викладачів української мови, чия зарплата була на 15% нижча, ніж у викладачів російської мови. Така відверта дискримінація українців відбивалася на здоров'ї педагогів: гіпертонічні кризи, нервові зриви, інфаркти й інсульти стали наслідком такої політики "непорушної дружби народів на чолі із старшим братом – великим російським народом".

Хрущов продовжив прак-тику московського тероризму щодо української еміграції: були вбиті Ребет і Бандера, а також підозріло раптово помер Данило Скоропадський.

Такими тотальними терористичними заходами українців примусили замовкнути – переважна більшість із них начепили замок на рота, але мізки продовжували працювати.

Але повернімося до поняття "окупація". Портрети Гітлера з підписом – "визволитель" мислячими українцями сприймалися точно так само, як такі ж портрети Сталіна у виконанні художника Герасимова. І чому це українці повинні були захищати державу, яка їх поневолила? Слід пам'ятати, що в кожного українського солдата, офіцера чи генерала в 1941 році за спиною була тяжка 20-річна окупація терористичного режиму Леніна–Сталіна.

Дереворит Ніла Хасевича із серії шаржів "Блок комуністів з безпартійними"

Від царського та фашистського режимів радянський режим відрізнявся більшою жорстокістю. Його метою було винищення української нації. Але ідея незалежної української держави була настільки сильна, що без брехні про створення псевдонезалежної держави більшовикам навряд чи в той час вдалося б поставити Україну на коліна. Ленін визнавав, що загарбання України було нічим іншим, як окупацією, але вимагав створення маріонеткових урядів з метою зменшення опору з боку українців.

"З просуванням наших військ на захід і на Україну створюються обласні тимчасові уряди, покликані зміцнити Ради на місцях. Ця обставина має ту перевагу, що позбавляє змоги шовіністів України, Литви, Латвії, Естляндії розглядати рух наших частин як окупацію і створює сприятливу атмосферу для подальшого просування наших військ. Інакше наші війська були б поставлені в окупованих областях у неможливе становище, і населення не зустрічало б їх як визволителів. Зважаючи на це, просимо дати командному складу відповідних військових частин вказівку про те, щоб наші війська всіляко підтримували тим-часові Радянські уряди Латвії, Естляндії, України і Литви, але, звісно, тільки Радянські уряди." (Ленін В. І. Повне зібрання творів. – Т. 28. – С. 201).

Знаючи високу національну свідомість українців, їхнє ставлення до рідної мови, Ленін наказує Сталіну вжити низку заходів для пом'якшення стосунків з українцями. Він посилає Ста-ліну телеграму, в якій вимагає, "негайно призначити перекладачів в усіх штабах і військових установах, зобов'язавши безумовно всіх приймати заяви і папери українською мовою. Це, безперечно, необхідно – щодо мови всі поступки і максимум рівноправності." (Там само. – С. 332)

Але під овечою шкірою вдаваної "рівноправності" лишається сутність Леніна – хижацька, імперіалістична, грабіжницька. У виданій 1957 року в Києві збірці документів "Ленін про Україну" з кожної сторінки визирає терорист і грабіжник, вся філософія якого зводилася до завоювання, упокорення, пограбування, встановлення в Україні найжорстокішого терору. В телеграмах, листах, записках Леніна, адресованих його емісарам в Україні, – Шліхтеру, Сталіну, Орджонікідзе, Фрунзе та іншим, він вимагає повного вигрібання всіх матеріальних цінностей: вугілля, зерна, руди, бензину і т. ін. – а також обеззброєння українства (за зберігання зброї – розстріл на місці).

Окупація України червоними бандами Леніна і Троцького означала відновлення тривалої війни українства проти московської окупації, яка тривала до 1991 року і продовжується досі. Десятки мільйонів українських життів забрав ленінсько-сталінський експеримент над окупованим українським народом. Чи не найбільше постраждала під час Голодомору 1933 року Дніпропетровська область, розташована на стародавніх запорозьких землях. На той час її сатрапом, першим секретарем ОККП(б)У був Мендель Хатаєвич. Він прямо заявляв, що селяни є його ворогами: "Між селянами і нашою владою точиться жорстока боротьба. Це боротьба на смерть. Цей рік став випробуванням нашої і їхньої витривалості. Голод довів їм, хто тут господар. Він коштував мільйони життів. Ми виграли війну." ("Голод 1933 року в Україні. Дніпропетровщина". Мюнхен, 1933. – С. 220)

На той час перемога дійсно була за Менделем, але йому не довелося скористатися плодами такої "перемоги". Серед білого дня на заводі Петровського він був заарештований разом з директором заводу, угорським євреєм Бірманом. Сталінська сокира не пошкодувала своїх вірних псів, які прирекли на мученицьку смерть мільйони українців.

Влітку 1933 року Сталін, висловлюючи невдоволення проведенням хлібозаготівель в Україні, посилає сюди своїм сатрапом П. Постишева. У присутності Молотова, Калініна, Кагановича, Ягоди, Косіора, Балицького Сталін проголосив канібальський жарт: "Ты, Паша, назначен нами туда в роли Главгола (главнокомандующего голодом). И этим оружием сделаешь там больше, чем Семен (Буденный) конными армиями. Стасик (Косиор) немного растерялся. А у тебя руки и воля железные. На этих слизняков (Петровський, Любченко, Чубар) не обращай внимания!". На тому й попрощалися, сміючись." (Там само. – С. 210).

Саме у той час вони видали закон "про три колоски", і всіяли землю українців трупами.

Правду сказав один із найбільших злочинців світу Ленін – це була окупація, масштабний злочин проти нашої нації.

За всі 600 років (польської і московської) чужоземної окупації найбільші втрати в десятки мільйонів людей спіткали наш народ саме в XX столітті.

Імперіалістична ж природа Росії не змінилася: все та ж жорстокість, як і за часів Івана Грозного, все те ж намагання поглинути або дожерти інші народи. Тільки в 2005–2006 рр. у РФ були ліквідовані автономія бурятів в Іркутській області, а на півночі Європи – комі-пермяцька, ненецька, евенкійська автономії. Автономії зникають там, де народи не чинять опору. Адже Москва хотіла знищити Горно-Алтайську автономію, але тамтешній народ своїми виступами "обломав роги" московського імперіалізму.

Дорого обійшлися чеченському народу ті права, які вони відстояли в жорстокій боротьбі проти московських окупантів. Майже наполовину скоротилася чисельність цієї маленької героїчної нації. Якщо в 1991 році чеченців налічувалось 1,3 млн чоловік, то в 2001 їхня кількість зменшилася до 574 тисяч. Знищено велику кількість чеченських аулів: із 420 поселень з лиця землі було стерто 360. Під час московської агресії було вбито 340 тисяч людей, із них – 21 тисяча дітей. 52 тисячі людей зникли безвісти. ("Україна молода" від 3 листопада 2006 р.)

Ось уже кілька століть кацапи дожирають нечисленні нації, в той час, як в Європі видаються хартії з метою збереження мов навіть зовсім нечисленних народів – басків, фризів, каталонців та інших.

Але як би не чванилася імперська нація своїм крокодилячим апетитом, але історичної перспективи у неї немає. Багато визначних дослідників, як-от Рендал Коллінз, доводять, що РФ пройшла пік свого розвитку, і наближається час її повного розвалу. Імперія агонізує в оточенні країн, які мають значно могутніший економічний, військовий і людський потенціал. Економічна потуга РФ виглядає надзвичайно скромно в порівнянні з іншими країнами. ВВП США дорівнює більше 8 трлн доларів, Японії – понад 4 трлн, Китаю – 1 трлн, а Росії – 375 млрд доларів.

Найближчим часом кількість населення РФ зменшиться до 50 млн., половина з яких будуть мусульманами, що прагнуть роз-валу імперії. Безлюдні території північного Сходу масово заселяють китайці, кількість яких на сьогоднішній день становить 1 млрд 285 млн і постійно зростає.

Нині економічне і культурне становище України є надзвичайно тяжким, але ми маємо перспективу. Питома вага українців в Україні неухильно збільшується: якщо до проголошення Незалежності відсоток українців в Україні складав 78%, то нині 82%. Ми пережили століття кривавого окупаційного періоду, і тепер повинні навести порядок в своїй країні.

Ми зберегли найбільший духовний скарб – мову, що є головним чинником нашого національного відродження.

З ГЛИБИН ІСТОРІЇ

ОСТАННІЙ ЖРЕЦЬ АРАТТИ

Якщо говорити про історичну пам'ять, до якої ми начебто повертаємося, але яка до нас ніяк не може повернутися, то тут Олександр Поліщук сам один робить більше, аніж вся українська влада. Він, наче останній воїн Помпеї, вріс ногами в прабатьківську землю, стоїть на варті, і здається, у світі нема такої сили, щоб могла похитнути його з місця. Він належить до тієї когорти людей, про яких кажуть, що на них усе тримається. Наша з ним розмова відбулася в самому серці українства, в селі Трипіллі, що поблизу Києва, в музеї Трипільської культури, директором якого пан Олександр є і який він сам і створив.

– Пане Олександре, останнім часом доводиться багато чути різних думок з приводу того, якою має бути ідеальна модель суспільства. Вчені сперечаються, оперуючи такими поняттями, як матріархат, патріархат, ґендерна рівність. Але все починається з родини. Яким, на Вашу думку, був сімейний уклад праукраїнської родини?

– Думка про матріархат у древній хліборобській цивілізації виникла з дуже простої причини. У трипільській цивілізації був культ праматері всього сущого. Але це не жінка, це сутність, яка "народила", кажучи мовою казок та міфів, глобальне яйце-райце, на основі якого, – після того, коли воно розкололося, – виник той світ, у якому ми сьогодні живемо: з усіма істотами, людьми, матеріальним і нематеріальним. Це був первісний міф усієї земної кулі. Він і сьогодні актуальний для тих народів, які живуть у місцях, закритих для цивілізації, у тих, слава Богу, недоступних місцевостях, де люди мають розкіш жити природним життям.

– Тобто, міф про богиню – не така уже й "єресь"?

– Ні, звичайно. Є речі, підтверджені абсолютно глобалістичними знахідками на території України, Молдови та Румунії, де трипільська культура називається культурою кукутені. На цих територіях знайдено десятки тисяч фігурок праматерів, які відносяться до періоду мамонтів. Ці фігурки зроблені з кістки мамонта, тобто вони походять з докерамічного періоду. У нинішньому Мізині, Костенках, на Воронежчині, в Переяслав-Хмельницькому і Канівському районах у межиріччях знайдено фігурки праматерів. Але що спростовує думку про матріархат, так це те, що у жодної фігурки праматері не було жіночої голови. Спочатку вона мала голову вужа або змії, в період мамонтів – пташок, бо це були птахоподібні істоти, які завжди мали тіло жінки. Первісна людина бачила, що саме жінка відтворює її як фізичну істоту, але голова у неї не була жіночою, тому що вони не сприймали, що жінка є цією праматір'ю. Це істота, яка має можливість народити, а матріархату ніякого не існувало, як не було того радісного моменту, щоб жінки поганяли чоловіків батогами.

Це була абсолютно гармонійна спільнота, яка самоорганізовувалася за родинним принципом. Учені стверджують, що родина у декількох поколіннях жила в одному помешканні, яке поступово розбудовувалося. У трипільській культурі в кожній кімнаті була своя піч, а отже, було своє родинне вогнище.

Наприкінці третього тисячоліття до Різдва Христового з лівого берега Дніпра прийшли войовничі племена індоєвропейців, арійців-скотарів, а трипільці, у свою чергу, теж проникли на лівий берег. Подібне переміщення-змішання в той час відбувалося постійно. Так, у районі Хортиці та біля Одеси знайдено поховання, де поховальний обряд здійснений за арійським, індоєвропейським каноном у курганах. Бо, як відомо, трипільці своїх покійників спалювали.

– Означте, будь ласка, географічні й часові межі Трипільської культури.

– Трипільська цивілізація займала величезну територію: від Чорного моря, усатівська культура, село Усатово, яке зараз на території міста Одеси, відтак Молдова й Румунія, весь правий берег Дніпра до кордонів з сьогоднішньою Польщею (сьогоднішньою, бо в тридцятих роках, коли знайшли там багато поселень, це була територія України, і одна з колекцій ще дев'ятнадцятого сторіччя, коли вона не була зафіксована як трипільська, сьогодні знаходиться в Кракові), і лівий берег Дніпра, далеко в глибину сьогоднішньої Росії.

Близько тисячі гектарів трипільських поселень є на лівому березі Дніпра. Це Переяслав-Хмельницький, це Євминка Чернігівської області, це ті поселення, які трипільці фактично захопили завдяки тому, що скотарі не використовували ці землі. Можливо, вони були дуже заліснені, може, було багато води, де було складно управляти стадами. Дніпро слугував водорозділом між лівим берегом – скотарським, і правим берегом – землеробським, оце був кордон, і тільки в третьому тисячолітті до Різдва Христового обидва племені, обидві спільноти почали його переходити. На Хортиці знайдені поселення, де похована людина трипільської доби за обрядом у кургані, – хоча трипільці, повторюся, спалювали своїх мерців, – а навколо лежать трипільські речі. Тобто, це трипільці, які, змішалися з індоєвропейцями, арійцями-скотарями, котрі за арійським обрядом ховали своїх мерців у курганах. До цього курганів на трипільській території не було. Після цього велика експансія скотарів пішла на трипільську культуру, сталося величезне змішання двох глобальних етносів, які утворили індоєвропейську спільноту.

– Чимало фактів, пов'язаних із трипільською культурою, замовчуються. Комусь дуже не хочеться, щоб ми, українці, постали перед світом не як древня нація, а як щось таке, що виникло мало не позавчора, внаслідок якихось непорозумінь. Комусь вигідно показувати нас саме такими. І що нам робити, щоб змінити це?

– Чи знаєте ви, що до тридцять сьомого року більшовики фізично знищили всіх вчених, дослідників трипільської культури? Їх просто розстріляли рішеннями "трійок". Чому? Тому що вони були археологами. А що робив археолог? Ходив полем і щось там копав? Ні. Він докопувався до правди, до дуже незручної для когось правди про те, ким були, є і будуть українці на цій планеті.

– Інакше кажучи: археологія – це ідеологія?

– Звичайно. Історія – це взагалі суто політична наука. Якщо історія не зв'язана з політикою, тоді це не історія. Будь-яка політика завжди накладає свій відбиток на історію. Інакше – немає історії. Це завжди суб'єктив. А розмови про об'єктивність – це завжди лише розмови, бо "об'єктивність" ця чомусь завжди працює проти нас і в суті своїй завжди є антиукраїнською.

– Це та "об'єктивна наука", завдання якої полягає не у встановленні істини, а у тому, щоб "поставити нас на місце"?

– Абсолютно. Що стосується української історії, і трипільської культури зокрема, то наша історична наука ще десятирічної давності – це та брехня, про яку домовилися "толочкисти".

– Але чомусь ця брехня завжди про нас?

– Тому, що ми є глобалістична територія, яка всім потрібна. Ми наче оте яйце, яке завжди розривають на шматки. З одного боку – росіяни, з іншого – глобалісти. Хочемо того чи ні, але ми – ота пуповина землі, яка й сьогодні є геополітично важливою. Той, хто сьогодні заволодіє Україною – заволодіє світом. Хоча у цьому двоборстві російська імперія програє, бо за своєю суттю, це є ущербна сутність. Але якщо Росія все ж таки переможе, то європейська спільнота загубить свою європейськість.

– Як у сьогоднішньому непростому світі українцям повернутися до самих себе, не згубити себе? І що повинна робити українська влада, щоб українська людина віднайшла свою справжню сутність?

– Це процес непростий і доволі тривалий, але абсолютно реальний. Насправді, досягти цього дуже просто: це повинна бути державна політика тієї державотворчої нації, яка повинна мати своїх ставлеників на найвищих державних посадах. Щоб незалежно від того, хто це – президент, прем'єр чи міністр – він завжди пам'ятав: Україна – понад усе. Чи українцеві приємно дізнатися, що перша писемна пам'ятка на земній кулі виявлена в Україні на кам'яній могилі? Що найбільша, наймогутніша в світі трипільська цивілізація була в Україні? Що перша держава – Аратта була в Україні?

– Мабуть, українцям не сказали, що цими речами треба пишатися?

– Перш ніж пишатися, треба про це розповісти. Бо цього не знає ніхто. Треба дати людям знання. У першу чергу, через систему державної освіти. У всіх навчальних закладах повинен викладатися спеціальний курс про трипільську цивілізацію, де б розповідалося про те, що це цивілізація праукраїнська – з абсолютно науковою, академічною аргументацією. Нічого не треба придумувати, вже все досліджено, уже все є, уже міста-гіганти досліджені, вже все це опубліковано, уже існують теорії трипільської мистецької потуги, але це виходить накладами сто примірників!

Розмову вів Борис ГУМЕНЮК

ВІД АВТОРА

ДИКТАТУРА ХАЛТУРИ

Наталка ПОЗНЯК-ХОМЕНКО, поетка

Цього літа ми з чоловіком затіяли ремонт – у нього в селі є півхати, ото ми й вирішили облаштувати там своє родинне гніздо. А оскільки справа це для нас нова, то вільний час ми присвятили інтернет-пошукам відповідних варіантів облаштування інтер'єру та екскурсіям по магазинах будівельних матеріалів чи меблевих салонах.

Ув одному з них ми пригледіли доволі недорогу кухню. Коли ж почали прикидати, як краще розташувати меблі, з'ясувалося, що не знаємо розмірів стандартного кухонного кута.

Завітавши іще раз до знайомого салону, ми зустріли на місці продавця – молоду дівчину років 20. Вона люб'язно показала нам каталог, але на запитання, які розміри кутової тумби, зокрема, дверцят і бічної грані, що торкається стіни (тумба мала форму куба із зрізаним кутом) лише розгублено закліпала очима. Потім довго доводила, що довжина тієї грані стандартна і дорівнює 60 см (це справді стандартна довжина, але іншої, зрізаної грані, яка торкається основних тумб кухонного гарнітура) і показувала мені різні варіанти кутового розміщення кухні із абсолютно іншим технічним вирішенням. Зрештою, мені довелося озброїтися метром, виміряти ширину дверцят в кутовій шафі іншого комплекту і, пригадавши шкільний "отченаш" – "квадрат гіпотенузи дорівнює сумі квадратів катетів", – вирахувати, що довжина потрібної мені грані має бути трішки більшою за 86 см. Дівчина-продавець дивилася на мене, як на знавця китайської грамоти. Я спробувала пояснити суть моїх розрахунків, але в очах дівчини читалося повне нерозуміння. Я не стрималась і запитала: "Ви ж у школі вчилися, розбираєтеся в алгебрі, геометрії, кресленні". Відповідь її мене абсолютно обеззброїла: "Аякже. Креслення – особливо. Я ж за спеціальністю технолог".

І тоді я зрозуміла маму чоловіка, яка, повертаючись зі школи (тоді якраз була пора іспитів), довго не могла відійти від шоку, розповідаючи про випускників, які не знають, коли почалася і коли закінчилася Друга світова війна чи, знаючи один-єдиний білет (деякі вчителі, щоб хоч якось підвищити статистику успішності, просто розкладають білети по порядку), не може відірватися від шпаргалки. А нещодавно в їхній школі взагалі скандал стався: завуч на іспит з математики дала задачі не з підручника, а аналогічного типу, але з іншими цифрами – в результаті всі шпаргалки виявилися марними і більшість випускників, які сподівалися на "шару", отримали на кілька порядків нижчі оцінки.

Між тим, як свідчить статистика, з 1990 до 2005 року число вищих навчальних закладів III і IV рівня акредитації зросло з 149-ти до 345-ти, а кількість студентів – із 881 тисяч до 2,2 мільйона. Тобто, більшість із нинішніх випускників стане студентом тієї чи іншої форми навчання (залежно від можливостей батьківського гаманця), і через кілька років, отримавши диплом, вийде на роботу. Добре ще, коли продавцем в меблевий салон. Але не дай Бог зустрітися з подібним "дипломованим спеціалістом" у лікарні, в кабіні літака, на виробництві чи на інших відповідальних ділянках роботи.

А, схоже, все йде саме до цього.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 10 000 примірників

Ціна договірна